

Hamdiye Yerim Seni Ham Diye

– Sami Biber · 15 Eylül 2020

Yıl 1995

Yer: Kocaeli Merkeze bağlı Akmeşe Köyü...

Benim hanım sabah sabah başlamıştı sızlanmaya ” Başım ağrıyor, bütün vücudum adeta kırılıyor haydi doktora gidelim. Ben yalnız utanıyorum ” Filan diye. Hayatta en sevmediğim şeydir hastaneye, sağlık ocağına gitmek ya, emir büyük yerden. Çaresiz girdik kol kola doğruca köyün sağlık ocağına.Lakin sağlık ocağına gelince fena halde tongaya düştüğümü anladım. Çünkü?

Çünkü Sağlık Ocağına geldikten sonra doktorun muayenehanesine girer girmez benim hanımın ne baş ağrısı kaldı ne de vücudunda kırıklık. İşin şekli değişti

- Doktor bey ben bu kilolarımdan rahatsızım. Biraz kilo vermek istiyorum. Bana bir ilaç filan verebilir misiniz?

- Hanımefendi kilonuz hiç de fazla görünmüyor. En fazla iki kilo filan verseniz yeter. Ama ille de zayıflamak istiyorsanız size bir diyet önereceğim.

Başladı doktor: Sabahları meyve suyu, az yağsız peynir, öğle, haşlanmış el kadar beyaz et (yani tavuk) akşamları ise meyve. Bu arada her gün bir teneke su ve yiyebildiği kadar her türlü yeşil ot serbest. Bol bol tavşan misali marul ve havuç yiyecek. Ben gibi bir kocası olduğu halde sinir ve stresten de uzak kalacak (Artık nasıl becerecekse?)

İçimden ” Ulan hanım bana numara ha.Biliyorsun ki zayıflama için desen kafamı kessen beni o doktora götüremezsın. Bana oyun oynuyorsun ha? Sorarım sana ”Diyerekten evin yolunu tuttuk birlikte.

Onu eve bıraktıktan sonra okula geldim. Baktım sınıflardan biri beden eğitimi dersinde. Arkadaştan rica edip üç tane öğrenciyi aldım dersten ve ellerine boş bir şeker çuvalı vererek ” Çocuklar şimdi fındık bahçelerine inin bu çuvalı aklınıza gelen her türlü otla doldurun, çevre bostanlardan bir iki de marul atın içine. Çuval dolunca da bizim eve götürün. Benim hanıma verin ve ”Sami Hocam bunu size gönderdi ” Deyin dedim.

Böylece hanımdan intikam almış oluyordum ama doktora da bir şeyler yapmam lazımdı. Çünkü o da

suçluydu. Adam bana hiç sormamıştı ” Abi sen hanımının kilosundan rahatsız mısın?"Diye. Oysa benim hiç de şikayetim yoktu hanımımın kilolarından. Bana göre o haliyle Jennifer Lopez bile eline su dökemezdi. İçimden”Ulan doktor sorarım sana. Nasılsa öğle yemeğine okula çağıracaklar seni." Diyorum.(Okul yatılı olduğundan üç öğün yemek verilirdi öğrenciye. Menüde kızarmış tavuk budu ya da başka bir et yemeği filan olunca da doktoru, jandarma karakol komutanını yemeğe davet ederdik. O gün kızarmış tavuk budu, makarna, Kemalpaşa tatlısı ve yoğurt vardı.)

Kısa bir zaman içinde otlar eve gönderildi. Öğlene de doktor soframıza teşrif etti. Çok genç bir stajyer doktordu. Bekardı henüz. Cıva gibi, pırlı bir gençti. Ama bana göre tababet dışında da derse ihtiyacı vardı.

Bizim yatılı okul yemekhanesinde bayram var adeta. Her kızarmış tavuk olayında bu bayram yaşanırdı. Ama bu gün bir başka bayram daha vardı. Kocaeli Kız Meslek Lisesinden bir grup kız öğrenci ve başlarında bir bayan öğretmen de onlarla gelmişti misafirimiz olarak.

Okulun Müdür Başyardımcısı olarak önce doktoru baş köşeye oturttum ve operasyona ondan başladım. Sıra misafir bayan öğretmene de gelecekti. Çünkü onun cürmü çok daha büyüktü. (Anlatacağım.) Sonra bayan öğretmeni oturttum. Daha sonra misafir kızları ve nihayet bizim öğrenciler.

Doktorun önünde durdum önce: ” Doktor bey hani sabah size gelmiştik de siz benim hanım için bir diyet önermiştiniz. Eve gidince kafamız karıştı bizim. O dedikleriniz yemekten önce mi yenecek yoksa sonra mı. Onu sormayı unutmuşuz.” Doktor aptal aptal baktı suratıma önce. Sonra başladı gülmeye. Anlamıştı. ” Yemek arasında hocam, yemek arasında ” Diye cevap verdi. Zekasına hayran kalmıştım.

Sonra aldı sözü bayan öğretmen. Tam yemekler dağıtıldıktan sonra.

-Sevgili öğrenciler. Biz buraya Kocaeli Kız Meslek Lisesinden geliyoruz. Sizlere görgü kuralları içinde yemek nasıl yenir onu göstereceğiz. (Anaana bize resmen görgüsüz diyorlar. Leeyyy ben adamı n'aaparım ha n'aaparım? Dur hele bakalım anlatsın. Benim de anlatacaklarım var elbet.)

-Eveet çocuklar. Önce tavuktan başlayalım. Çatalı sol elimize alıyoruz, bıçağı da sağ (İnşallah yine karıştırmamışım) tavuktan çok küçük parçalar keserek yavaş yavaş. İyice çiğneyerek ve ağızımızı açmadan yiyoruz. Yoğurdu kesinlikle çatalla yiyoruz (Vallahi doğru. Yalanım varsa iki gözüm önüme aksın. Yoğurt çatalla yenecekmiş. Adab-ı muaşeret öyle diyormuş.)

-Spagettiye gelince?(Bizim çocuklar "Spagetti de ne?" diyerek birbirlerine bakıyorlar.) Çatalımızı spagettiye saplıyoruz ve çeviriyoruz. (Bizimkiler spagettinin makarna olduğunu anladılar.) Sonra çatalımızın altına kaşığı tutarak spagettinin yere dökülmesini engelleyerek yiyoruz.

-Kemal Paşa tatlısına gelince: Onu da bütün olarak atmıyoruz ağızımıza. Bıçağımızla keserek parçalar halinde yiyoruz. Haydi afiyet olsun.

Bizimkiler denilenleri uygulamaya koyuldular ama hiç kimse bu işten memnun değil. Hepsi ” Kurtar bizi baba. ” Der gibi bana bakıyorlar. Hatta o bayan öğretmenin öğrencileri bile. Vah gariplerim vah. Hemen olaya el koymam lazım. Yoksa yavrucuklar aç kalkacak sofradan. Dayanamadım gari. Ayağa kalkıp başladım:

- Çocuklar ! Değerli meslektaşım, sizlere şehirlerde lüks restoranlarda nasıl yemek yenir onu anlattı. Kendisine çok teşekkür ediyorum. (Alkışlar yükseldi .) Amaaa köy yerinde yemek biraz farklı yenir. Yemekten önce eller bir güzel yıkanır çünkü onlara çok ihtiyacımız var ve temiz olmaları gerekiyor. Sonra dua edilir Allah’a verdiği bu nimetler için. Sonra tavuk ile başlanır işe. Aha da böyle (Tavuğu elime alıp etini kemiğinden sıyırdım dişlerimle.) Bayan öğretmen dehşetle bana bakıyor.Ben resmen Erol Taş gibi daldım tavuk buduna.)

-Yoğurdumuz az cıvık olduğundan onu da kaşıkla yeriz.

Sıra asıl öldürücü darbeye gelmişti: ” Çubuk makarna (Ki bayan öğretmen spagetti demişti.) İşte onun nasıl yeneceğini anlatacaktım. Ve başladım anlatmaya

- Evlatlarım makarna...Aha da bu makarnayı yemek için çatalı tam orta yerine saplayın orası tamam. Ama köy yerinde çatal çevrilmez. Çatal sabit kalacak . Tabağı çevireceksiniz makarnayı çatala sarmak için.

Bayan meslektaş gözleri fal taşı gibi açılmış bana bakıyor.

- Ve en son olarak evlatlarım ! Kemal Paşa Tatlısındaydık değil mi?

- Aşçıbaşı getir hele bakalım benim Kemal Paşaları.

Aşçı, içinde en az otuz adet Kemal Paşa tatlısı kalmış olan tepsiyi önüme koydu. (Tatlılar asla çöpe gitmezdi okulda . Çünkü Tatlı canavarı Sami vardı o yemekhanede . Yemek istemeyenlerinki mutlaka benimdi.)

Otuz adet Kemal Paşa tatlısını (Belki daha çok, ben asgari limiti söylüyorum.) bıçak-mıçak kullanmadan tek tek ellerimle gövdeye indirdikten sonra

- İşte Kemal Paşa tatlısı da böyle yenir.Tabii ki köy yerinde. Siz şehir yerinde Hoca hanımın dediği gibi yeyin. Ama köy yerinde bana uyun tamam mı? Haa sofradan kalkarken yine dua etmeyi ve elleri tekrar

yıkamayı da unutmayın.

Az sonra baktım tüm öğrenciler, İzmit Kız Meslek Lisesi öğrencileri de dahil ellerine aldılar tavukları ve kemik sıyrıyorlar. Hatta hocaları bile.

O günkü kadar güle oynaya bir yemek yememiştik. Hoca Hanım :

- Hocam ders vereyim derken öyle bir ders aldım ki hayatım boyunca unutamayacağım. Çok alem adamsınız vesselam. Sizi tanıdığımı çok memnun oldum.

Diyerek öğrencileriyle birlikte İzmit'e dönerken yanıma sekizinci sınıflardan bir öğrenci yanaştı.

- Hocam.Türkçe öğretmenimiz bir ödev verdi ama bir türlü bulamadım.

- Neymiş bakalım ödevin?

- Cinaslı kafiyeye bir örnek veriniz dedi. Bulamadım bir tane bile.

Hemen doğaçlama yapıverdim bir tane.

Hamdiye

Yerim seni ham diye

Kurtulamazsın benden

Olmamış bu ham diye.

O bayan Öğretmenin adı yanlış hatırlamıyorsam Hamdiye idi.